

Delavsko ljudstvo, ki hiti zdaj v to središče svetovnega prometa, stanuje bogvekje zunaj mesta. Tukaj pa nihče ne prebiva, ker v City se le denar služi in bogastvo kopiči. Bogataš ne stanuje tod, ker hoče mirnejšega, zdravejšega stanovanja z vrtovi in nasadi, revež pa stanovanj tu plačati ne more. Zato zdaj vse dere noter. Sluge in hlapci so prvi, ki morajo biti na mestu. Podzemna mestna železnica bruha iz svojih rogov stotine, ki

tova ladja, ali odprti in obloženi, da jih komaj vlečejo močni konji zalitih teles in jeklenih udov. Vmes pa hitro švigajo izvoščki s svojimi lahkimi vozovi. Med njimi so posebno urne dvokolesne kočije, prava posebnost, pa tudi potreba londonskih ulic. Na dveh kolesih je sedež za dva človeka, nad njima je streha, in s strehe doli vodi vajeti voznik, ki sedi visoko zadaj. Skozi vsako gnečo se prerije ta lični in urni vo-

LONDON: PRED „ANGLEŠKO BANKO“.

so se iz okolice pripeljali v mesto za en groš. Kmalu so trotoarji polni ljudi, ki hitevajo vsi za nekim skupnim smotrom, a se ne poznajo med sabo, se ne pozdravljajo in ne govoré. Na njihovih obrazih leži globoka resnost, katero jim je začrtala skrb za življenje z globokimi zarezami.

Ljudem se pridružujejo vozovi. Težki tovorni vozovi škripajoč nosijo svoja bremena; vseh vrst so: veliki in zaprti, kakor Noe-

žiček, ki mu je praktični Anglež v nekem poetičnem trenutku dal prijazno ime njegovega iznajditelja — „hansom“¹⁾.

Prodajalne se odpirajo in z ropotom se dvigajo železni zatvori pred vratmi in okni. Takoj oživé hiše in začne se urno tekanje vun in noter. Trgovski delavnik s svojim nemirom in umetno povzdignjenim prome-

¹⁾ Handsom (izg.: hansöm) = lep, čeden.